

Om Mani Padme Hum #20  
Het leven kent geen grenzen.  
31 december 1987 in het Gautama Boeddha Auditorium.

Vraag 1

*Geliefde meester,*

*Kunt U alstublieft spreken over de kunst jezelf met liefde te voeden?*

*Ik voel zoveel liefde voor U! Is dit genoeg?*

Deva Bhasha, liefde is nooit genoeg. Er zijn mysteriën in het bestaan die geen enkele beperking hebben. Liefde is de meest dichtbij zijnde ervaring om al deze mysteriën te begrijpen – want zover het de mind betreft, het legt enkel grenzen op; het kan niet iets accepteren wat onbegrensd is. Denk gewoon eens aan het hele universum. De mind kan het als heel erg uitgestrekt bevatten, misschien zijn de grenzen ervan voor ons niet bereikbaar, maar de mind vindt het intrinsiek onmogelijk te bevatten dat er misschien ergens helemaal geen grenzen zullen zijn. Het universum heeft geen grenzen; het leven kent geen grenzen.

En liefde is onze meest dichtbij zijnde ervaring van deze grenzeloze, onbeperkte zuivere ruimte, die zich uitstrekt en zich uitrekt en waarbij je nooit tot het punt komt waar staat, "Dit is het einde." Vanwege deze intrinsieke onbekwaamheid van de mind, vraagt het altijd, 'Is het genoeg?' Het wenst dat het genoeg is zodat het er een grens omheen kan creëren. Alles wat de mind kan begrenzen wordt een voorwerp. Liefde is geen voorwerp. Je kunt haar niet op de tafel van de wetenschapper leggen om te ontleden, om uit te vinden van welke fundamentele elementen ze is gemaakt. Daar de wetenschapper liefde niet tot een voorwerp kan maken zijn er slechts twee mogelijkheden voor hem. Als hij authentiek en oprecht is, zal hij zeggen, "Ik weet niet wat liefde is," want zijn manier van kennen is slechts objectief en liefde kan niet tot een object gereduceerd worden. Maar als hij geen eerlijke wetenschappelijke mind maar een fanatiekeling is, zal hij eerder, dan zijn eigen onwetendheid te accepteren, het bestaan van liefde zelf ontkennen. Hij zal zeggen dat dit allemaal verbeelding is, het is allemaal emotie, het is allemaal sentimentaliteit, het is zelfs niet waard er rekening mee te houden.

Er is zelfs niet een enkele verhandeling over liefde ooit door een wetenschapper geschreven. Maar dat is zijn algemene houding tegenover liefde, tegenover het leven, tegenover bewustzijn –van alles wat hij niet in zijn handen kan houden, ontkent hij gewoon het bestaan. Je kunt niet aan wetenschapper vragen, "Bestaat schoonheid? Is er zoiets als gelukzaligheid? Is er een mogelijkheid van innerlijke extase?" Zijn antwoord zal een consequent "Nee" zijn. Eigenlijk ontkent hij de innerlijke wereld van de mens. En het meest komische van alles is dat wetenschappers verliefd worden, wetenschappers voelen zich gekwetst, beledigd. Als er niemand daar van binnen is, wat maakt het dan uit of iemand je beledigd of je uitscheldt? En als liefde niet bestaat, dan zou geen enkele wetenschapper zich moeten toestaan verliefd te worden. Maar de wetenschapper is niet enkel een eendimensionaal wezen; de wetenschap is niet zijn hele leven, en kan dat ook niet zijn. Het leven bevat vele dimensies. Het meest belangrijke is in feite, de innerlijkheid van de mens. En het innerlijk van de mens is even oneindig als het universum buiten hem. Liefde is deel van de innerlijkheid van de mens; het heeft geen beperkingen. Maar er zijn misverstanden die opgehelderd moeten worden.

Deva basha, je vraag is, "Kunt U spreken over de kunst van jezelf te voeden met liefde?" Er is geen kunst want er is geen inspanning voor nodig. Liefde is voeding. Maar de mensheid is zo verward gemaakt door zijn leiders dat zij niet eens de meest innerlijke wereld van het eigen wezen kent. Liefde zelf is de voeding. Hoe meer je lief hebt, des te meer zul je de onbetreden ruimten vinden waar vandaan liefde alsmaar door gaat zich om je heen uit te spreiden als een aura. Maar dat soort liefde is door geen enkele cultuur toegestaan. Ze hebben liefde in een erg smalle tunnel gedreven: je kunt van je vrouw houden, je vrouw kan van jou houden; je kunt van je kinderen

houden, je kunt van je ouders houden, je kunt van je vrienden houden. En ze hebben ervoor gezorgd dat er twee dingen heel erg diep in elk menselijk wezen zijn geworteld. Het ene is dat liefde iets erg beperkt is – vrienden, familie, kinderen, echtgenoot, echtgenote. En het tweede is dat zij erop aandrongen dat er veel soorten liefde zijn. Je hebt op een bepaalde manier lief als het om je man of je vrouw gaat; dan moet je een ander soort liefde hebben als je van je kinderen houdt, en een ander soort liefde als je van je ouders houdt, je familie, je leraren, en dan een ander soort liefde weer voor je vrienden.

Maar de waarheid is dat liefde niet gecategoriseerd kan worden op de manier waarop het de hele geschiedenis van de mensheid door is gedaan. Er was reden voor hen om te categoriseren maar hun redenen waren lelijk en onmenselijk, want in de categorisatie doodden zij de liefde.

Of je kunt een liefdevol hart hebben... het heeft niets te maken met wie je lief hebt; de klemtoon van de existentie is dat je liefdevol bent. Het moet niet gericht zijn op een bepaald persoon, want dan accepteer je dat als iemand geen deel uitmaakt van de richting waarin jij je liefde dwingt te gaan, je ten opzichte van hen onverschillig wordt; je wordt zelfs liefdeloos tegenover hen. Er zijn mogelijkheden dat je zelfs vol haat jegens hen zult worden.

De reden waarom al de culturen hebben aangedrongen op categorisatie is omdat ze erg bang zijn geweest voor liefde, want wanneer er existentiële liefde is, dan kent ze geen grenzen – dan kun je geen Hindoes tegen Mohammedanen opzetten, dan kun je geen Protestanten tegen Katholieken opzetten. Dan kun je geen lijn trekken en zeggen dat je deze mens niet kunt liefhebben omdat hij Joods of Chinees is. De leiders van de wereld wensten de wereld te verdelen, maar om de wereld te verdelen moeten ze een basis verdeling maken hetgeen die van liefde is. Liefde is enkel voor onze mensen. En het moet zo diep in je onbewuste worden doordrongen, dat in oorlogen en opstanden, wanneer je andere mensen doodt die niet tot jouw clan of jouw land, of jouw stam behoren, je helemaal niets voelt. Het nu eenmaal zo. Een Duitser die een Italiaan doodt zal niet denken, "Ik heb persoonlijk helemaal niets tegen hem, en net als mijn vrouw op me zal wachten en mijn oude moeder misschien voor mij zal bidden en mijn kinderen hopen dat ik spoedig terug thuiskom, is de mens die ik dood in dezelfde situatie. Hij heeft ook een vrouw, hij heeft ook bejaarde ouders, hij heeft ook kinderen, en zij wachten op hem dat hij terugkomt. Ik heb helemaal geen reden om hem te doden; noch heeft hij enige reden om mij te doden, uitgezonderd dat sommige idiote politici niet tevreden zijn met de macht die ze hebben. Ze willen meer macht. Ze willen wereld veroveraars zijn. Vanwege deze begerigheid naar macht, is liefde compleet vernietigd.. Beiden kunnen niet samen bestaan

Ik wil dat dit je absoluut duidelijk is: De lust naar macht en de schoonheid van liefde kunnen niet samen bestaan.

Maar religies zouden willen dat je alleen van mensen van je eigen religie houdt – anderen zijn vreemdelingen. Landen wensen dat je slechts houdt van de mensen die in dat land leven. En je ziet, er zijn verdelingen bovenop verdelingen. India werd onafhankelijk in 1947. Ik was erg jong, maar mijn ogen waren nog steeds helder en onbesmet door de oudere generatie. Vanaf mijn vroege jeugd had ik erop gestaan mijn eigen inzichten te hebben, mijn eigen intelligentie, en ik wenste geen enkele kennis van wie dan ook te lenen.

Mijn hele familie was betrokken bij de strijd voor de bevrijding van het land. Iedereen was in de gevangenis geweest. Ofschoon ik nooit in de gevangenis was vanwege de bevrijdingsbeweging, leed ik zo erg als maar mogelijk is, want al de kostwinners waren gevangen gezet en de familie bleef achter zonder enige vorm van inkomsten.

Ik vroeg mijn vader, "Ben je bewust dat als je eenmaal van de Engelsen bevrijd bent... en dat zal gebeuren, want nu zit Engeland met een last. Ze hebben het land tot het maximum uitgebuit; nu is de situatie omgekeerd – ze moeten het land helpen te overleven. Het is beter voor hen van hier te ontsnappen en zich te ontdoen van de last die absoluut onnodig is geworden." Ze waren niet hier om de mensen te helpen, ze waren hier om uit te buiten. En dat is precies wat er gebeurde.

De revolutie vond plaats in 1942 zonder enig succes. Het was binnen negen dagen compleet onderdrukt, en met die negen dagen was alle hoop op vrijheid verdwenen. Maar plotseling, als een donderslag bij heldere hemel, besloot Engeland in 1947 het land vrij te maken.

Ik zei mijn vader, "Denk nou niet dat je vrijheidsbeweging succes heeft had. Tussen de vrijheidsbeweging en de actuele komst van de vrijheid is een ruimte van vijf jaar. Dit is niet logisch. Er wordt je vrijheid gegeven want je bent een last en een moeilijkheid geworden, gewoon het feit van je bestaan."

En ik ben te weten gekomen dat onderzoekers, kijkend in de hele geschiedenis van het Britse Parlement en hun besluiten, ontdekten dat de Britse Eerste Minister Attlee Mountbatten stuurde met de boodschap: "Doe het zo vlug als mogelijk is." Hij had hem een bepaalde tijd gegeven, dat "In 1948 moeten we van deze last af zijn."

Mountbatten bewees zelfs nog efficiënter te zijn. Hij kreeg het een jaar eerder klaar. Maar ik zei tegen mijn vader, "Je hebt gevochten, niet wetend dat als dit land eenmaal vrij is er nieuwe gevechten onderling zullen beginnen."

Nu hebben de Mohammedanen Pakistan genomen – het was een essentieel onderdeel van de vrijheid, want de Mohammedanen weigerden samen te leven met de Hindoes. Ze hadden bijna veertienhonderd jaar samen geleefd en er was geen probleem. In mijn jeugd heb ik deelgenomen aan Mohammedaanse festiviteiten; Mohammedanen namen deel aan Hindoe trouwerijen, Hindoe feesten. Er was geen sprake van een gevecht, want iedereen vocht tegen de Britten. Toen eenmaal de Britten weggingen, werden Mohammedanen en Hindoes plotseling alert – een nieuwe verdeling. Ze verklaarden dat ze niet samen konden leven omdat hun religies verschillend waren.

Mohammedanen werden onvermurwbaar: 'Of de Britten blijven... we kunnen vrijheid riskeren, maar we kunnen niet met Hindoes leven in een onafhankelijk land want zij zijn in de meerderheid. Zij zullen regeren, en de Mohammedanen hebben geen enkele kans om te regeren.

De situatie werd zo lelijk dat er slechts twee alternatieven waren. Of je aanvaardt de slavernij – welke de Britten niet bereid waren voort te zetten – of de verdeling accepteren. De verdeling werd geaccepteerd; het land werd verdeeld in twee delen. Het Mohammedaanse deel werd Pakistan. Maar ze waren zich niet bewust, en ook de Indiërs waren zich niet bewust dat de Mohammedanen twee delen hadden – een deel in het Oosten, Punjab en Sindh, waar zij in de meerderheid waren, en een ander deel ver weg, duizenden mijlen weg in Bengalen. De helft van Bengalen was Mohammedaans. Dus Pakistan werd een vreemd land, en onmiddellijk ... beide delen waren Mohammedaans, maar de Bengalen zagen dat zij werden gedomineerd door de Punjabische Mohammedanen. De verschuiving van de verdeling van religie was onmiddellijk; nu werd het een kwestie van taal. Bengaalse Mohammedanen spreken Bengaals; de Punjabische spreken Punjabische. Nu vergaten ze compleet dat ze samen waren in het gevecht om Pakistan te winnen.

Tenslotte scheidden de Bengalen zich van Pakistan af en creëerden een nieuw land Bangladesh. De afstand was zo groot dat het onmogelijk was voor Pakistan om er controle over te houden. Maar dezelfde situatie doet zich elke dag voor. Veertig jaar geleden werd bij de grondwet besloten dat Hindi de nationale taal zou zijn. Maar het is niet ten uitvoer gebracht want er zijn in India dertig talen. Over het geheel genomen zijn de Hindi sprekende mensen in de meerderheid. Elke afzonderlijke taal is niet in staat tegen het Hindi te vechten, maar deze negenentwintig talen samen zijn een enorme macht. Je kunt het je niet voorstellen -- dat zij allen Hindoes zijn, en ze hebben andere Hindoes gedood omdat ze andere talen spreken! Het is niet een kwestie dat je al die dertig talen de status van nationale taal kunt geven. Dan zul je plotseling uitvinden... bijvoorbeeld dat in een staat het Hindi op een bepaalde manier wordt gesproken, op een beetje andere manier in een andere staat. En er zijn vijf staten – spoedig zullen zij gaan vechten: "Onze Hindi is de echte Hindi en de andere zijn vervormingen."

De mens is getraind om de mensheid in zoveel stukken te verdelen voor welk excuus ook: religie, land, taal, kleur. Maar de grondoorzaak hiervan is door de mens te leren dat liefde een beperkt verschijnsel is, en vervolgens dat liefde soorten kent.

Ik probeer je te zeggen dat liefde geen verschillende soorten heeft. Het heeft verscheidene uitdrukkingen – natuurlijk zal de liefde tussen man en vrouw een andere uitdrukking hebben dan de liefde tussen het paar en hun kinderen. Het zal een andere uitdrukking hebben, maar de uitdrukking zal niet de kwaliteit veranderen. Het is dezelfde liefde.

En haar centrum is niet de ander – dat is wat ons is geleerd, dat het centrum van liefde de ander is: jij houdt van iemand. De nadruk moet compleet veranderd worden. Het is niet een kwestie van iemand liefhebben, het is een kwestie van een liefdevol menselijk wezen te zijn. Liefde moet geen adres hebben; het moet eenvoudig een uitstraling van je wezen zijn. Wie ook met je in contact komt zal de enorme voedende energie van liefde vinden.

Je zegt, “Ik voel zoveel liefde voor U.” Ik zou willen dat je dezelfde liefde voor het hele bestaan voelde – voor de bomen en voor de vogels en voor de oceanen en voor de sterren. Je liefde zou niet beperkt moeten zijn. Je kunt zoveel als je wilt van mij houden, maar dat betekent niet dat ik het enige voorwerp van je liefde moet worden. Dan is het niet voedend. Integendeel, het begint een giftige macht te worden.

Liefde is een voedende kracht als ze overal rondom wordt verspreid net zoals de zon opkomt, en haar licht uitzendt, haar stralen, naar alle bomen zonder onderscheid. Niet denkend dat, “Dit is slechts een arme goudsbloem, een klein beetje minder is wel genoeg. Dit is een mooie roos, een beetje meer. Dit is een lotus, geef zoveel als je kunt.” Nee, de zon schijnt over de hele planeet zonder enig onderscheid.

Je liefde moet subjectief worden, niet objectief. Het moet een straling vanuit het centrum van je wezen worden naar alle richtingen. Dan is het voedend en dan heeft het een kwaliteit die alleen maar goddelijk genoemd kan worden.

Onze zogenaamde liefde creëert slechts jaloezie, creëert slechts conflict, creëert slechts twee mensen die in intieme vijandigheid leven, oordelend, kijkend, bekijkend. Kijk gewoon eens op straat en je kunt zonder iemand te vragen weten wie van de paren die er samen lopen man en vrouw zijn, of dat zelfverliefde stelletjes zijn. Ik heb nooit een man en zijn vrouw lachend samen gezien. Wat voor soort liefde is dat? Ja, ze zijn beiden elkaar aan het bespioneren.... De echtgenoot kan niet kijken als een mooie vrouw voorbijgaat. Gewoon naar die mooie vrouw kijken kan zo veel treiteren veroorzaken dat het dat niet waard is.

Wat voor soort maatschappij heb je gecreëerd? Is het menselijk? Het is absoluut menselijk dat als een mooie vrouw voorbij loopt, dat de man zijn vrouw zegt, “Kijk eens, een mooie vrouw!”

Schoonheid moet niet een zaak van jaloezie of vergelijking gemaakt worden. Je kunt zeggen dat een roos mooi is en je man of je vrouw zullen er niets op tegen hebben, omdat je er geen relatie mee kunt hebben.

Net gisteren luisterde ik naar een lied door een van de mooiste zangers van India. De betekenis van het lied is, “Ik kwam hier toevallig langs en ik dacht eraan om even goedendag te zeggen, ofschoon ik weet dat als mijn vrouw het te weten komt, dit groeten heel erg gevaarlijk kan worden. Want zij dringt er op aan, ‘Jij moet niemand anders zien dan mij. Jouw hele liefde is mijn alleenrecht.’” En de zanger zegt – zijn naam is Jagjit Singh – “Dat is waar zij op aandringt. Maar mijn hobby is dat waar dan ook er schoonheid is, ik er tenminste respectvol tegenover zal zijn.”

We hebben het idee gecreëerd van liefde als een bezit. En alle soorten bezit blijken uiteindelijk zich om te zetten in vergif. Je moet je leven leiden zonder bezitterigheid, aanwezig, open, met respect. Er is zoveel schoonheid om je heen en op zoveel verschillende manieren drukt de schoonheid zich uit; je te beperken is jezelf vernietigen.

En onthoudt: iedereen die je beperkt daar zul je niet liefdevol tegenover zijn. Mannen houden niet van hun vrouwen, vrouwen houden niet van echtgenoten. Hoe kan een vrouw van een echtgenoot houden die haar oneindige capaciteit om liefde uit te stralen heeft beperkt, die haar gedwongen heeft te accepteren dat hij de enige is waar haar liefde naar toe moet gaan? Dit is beledigend en dit is tegen de natuur, tegen het bestaan.

Maar religies hebben alles gedaan om de individualiteit van de mens te vernietigen. Het schijnt zo te zijn dat ze zonder het vernietigen van de mens ze niet kunnen bestaan. Of de mens kan in zijn waardigheid bestaan of je zogenaamde kerken en pausen en priesters kunnen bestaan, met grote macht.

Net gisteren.. ik kon het niet geloven, maar ik moet wel want het is een feit. Anando bracht me het nieuws dat de Katholieke kerk heeft besloten dat er geen enkele andere soort muziek in de kerken zal zijn dan die alleen aan de kerk is gewijd. Zelfs in trouwerijen – en dat gebeurt al eeuwenlang wel; het is niet iets nieuws. Zelfs klassieke muziek en de genieën van het verleden zijn niet langer in de kerk toegestaan. In een kerkelijk huwelijk moet de muziek slechts die zijn die door de kerk is goedgekeurd, en de functie ervan moet religieus zijn – geen andere muziek.

Waarom zijn deze mensen bang dat men luchtigjes wordt, zich verheugend en genietend? Ze hebben een bepaalde investering in je ellende. Hoe ellendiger je bent, des te beter, want slechts de mens die ellendig is gaat naar de kerk. Slechts de armzalige mensen zijn slaaf van het verleden. Slechts de armzalige mensen zijn onder de dominantie van de doden.

Een mens die levend is kan alleen levend zijn als hem de totale uitdrukking van zijn individualiteit is toegestaan.

Wie zijn deze mensen om te beslissen? Op wiens autoriteit gaan deze mensen door dingen te beslissen voor miljoenen mensen? Een erg vreemde strategie is er gebruikt. Eerst bedenken ze een God, dan verzinnen ze zijn zoon Jezus Christus, en nu dringen ze zichzelf op als zijn vertegenwoordigers. Alleen zij hebben een directe verbinding met God.

Een paar maanden geleden heeft de Katholieke kerk iedereen verboden rechtstreeks bij God te biechten. Hij moet bij de priesters biechten, alles volgens het juiste kanaal. Dan zal de priester Jezus Christus informeren, dan zal Jezus Christus God de Vader overtuigen – “Laat deze arme man bevrijd zijn van zijn zonden.” Maar rechtstreeks kun je niet tot God biechten. En niet een enkele Katholiek in de hele wereld kwam tegen dit idee in opstand.

De mens zou tenminste de vrijheid gegeven moeten worden om in een onmiddellijk relatie met het bestaan te zijn.

Maar zakelijk is het punt duidelijk; tenzij je bij de priester biecht, kan de priester je niet straffen. En wat is de straf? Vijf dollar, tien dollar... en ik begrijp niet hoe deze dollars Jezus Christus bereiken. En dan geeft hij de steekpenningen aan God de Vader: “Vergeef deze man maar, hij is een goed mens. Zie maar, hij heeft tien dollar gestuurd.” Deze tien dollar verdwijnen in de zak van de priester. Ze hebben helemaal geen connectie met Jezus Christus of met God.

Ik hoorde dat een rabbijn en een bisschop erg bevriend waren. De vriendschap was ontstaan omdat ze beiden liefhebbers van golf waren, en ze besloten dat ze op de volgende Zondag naar de golfclub zouden gaan.

De rabbijn wachtte en wachtte buiten, maar het werd laat dus ging hij de kerk binnen. De bisschop was in de biechtstoel – het is een klein kamertje, met indelingen. Aan de ene kant zit de bisschop met een klein raampje; aan de andere kant knielt de biechteling. De strategie is dat de biechteling niet in verlegenheid wordt gebracht; zijn gezicht is niet te zien, zodat hij hartgrondig kan biechten want tenzij hij hartgrondig biecht zal hij ook niet hartgrondig dollars bijdragen.

De rabbijn ging de biechtstoel binnen en zei tegen de bisschop, “We komen te laat.”

De bisschop zei, “Ik doe alles zo vlug als mogelijk is, maar er is nog steeds een rij.”

De rabbijn zei, “Ik weet niet wat dit biechten inhoudt, laat me gewoon eens zien wat je doet. En dan kun jij je klaarmaken terwijl ik jouw plaats inneem, want niemand kan dat van de andere kant zien.

De bisschop zei, “Het is erg eenvoudig; kijk gewoon maar.”

Een man kwam en zei, “Ik heb een verkrachting begaan.”

De bisschop zei, “Maak je geen zorgen. Doneer gewoon tien dollar in het offerblok en ik zal voor je bidden.”

De rabbijn zei, “Het is erg eenvoudig. Ga nu maar en maak je klaar.” Hij zat op de plaats van de bisschop. Een andere man kwam en zei, “Ik heb deze week twee verkrachtingen gepleegd.”

De rabbijn zei, “Mijn zoon, geen zorgen. Dertig dollar.”

De man zei, "Dertig dollar? Is het tarief verhoogd? Net voor mij, vroeg je voor een verkrachting tien dollar."

De rabbijn zei, "Geen zorgen. Je doet dertig dollar in het offerblok – tien dollar als vooruitbetaling. "

Dit zijn de mensen die alles hebben vernietigd wat mooi is in de mens. Maar zij zijn uitbuiters en ze zullen tot het laatste toe aan hun uitbuiting vasthouden. Anderszins is er geen reden voor deze georganiseerde religies om te bestaan.

Elk mens zou een onmiddellijk contact met het universum moeten hebben, haar schoonheid, haar enorme glorie – die zonder enige moeite dankbaarheid creëert, een gebed, een lied, een dans. Als we al deze georganiseerde religies kunnen verwijderen uit de wereld, al de georganiseerde naties uit de wereld, en ieder mens zijn waardigheid en respect toestaan, zal er een enorme liefde zijn, enorm respect, enorm begrip. We kunnen deze lelijke wereld die door het verleden is gecreëerd veranderen in een mooie tuin waarin iedereen tot zijn potentiële niveau kan groeien, zijn bloemen kan tonen en zijn geurigheid kan verspreiden.

Ik kom op voor het individu.

Alle organisaties hebben bewezen crimineel te zijn. Er is geen enkele organisatie nodig noch in naam van de politiek noch in naam van religie of welke andere naam ook. En de wereld zal een oceaan van liefde, een oceaan van schoonheid zijn.

Maar dit vraagt, Deva basha, een enorme moed om in opstand te komen en voor je individualiteit op te komen, ongeacht de consequentie. We zijn nu lang genoeg uitgebuit, uitgezogen, vernietigd. En het eind resultaat is deze ellendige wereld – waar je misschien een enkele keer kunt lachen, maar zelfs die lach komt niet van je diepste kern; waar je een enkele keer kunt liefhebben, maar die liefde is omgeven door allerlei soorten vrees. Niets in jou is nog in vrijheid gelaten. En de mensen die deze grootste misdaad hebben begaan zijn de mensen die je eerbiedigt. Dat maakt het nog moeilijker om de mensheid uit hun klauwen te halen.

Je moet leren eerst jezelf lief te hebben, eerst jezelf te respecteren. En dan zal het je zeker enorme voeding geven en het zal beginnen zich rondom je uit te spreiden.

Vraag 2

*Geliefde Meester,*

*waarom creëert spontaniteit zo veel vrees in mij?*

*Geen structuur hebben voelt aan als een dood. Hoe kan ik deze vrees omzetten in een loslaten, een welkom, een verheugen?*

Anand Anupam, misschien ben jij je niet bewust dat je opnieuw naar een andere structuur vraagt. Ik zal je vraag lezen zodat jij je bewust wordt van wat je vraagt:

"Waarom creëert spontaniteit zo veel angst in mij?" Het creëert angst in iedereen, want spontaniteit betekent dat je de verantwoordelijkheid neemt voor je daad, wat deze ook mag zijn. Als je vertrouwt op de condities die je door je ouders zijn gegeven, door je onderwijzers, professoren, priesters, leiders en in plaats van spontaan te zijn gewoon handelt uit je verleden condities, dan is er geen vrees.

De angst ontstaat als je merkt dat je alleen bent en je iets doet wat tegen de hele training ingaat. Je weet dat je in opstand bent; je gaat in tegen je ouders, je gaat in tegen de hele erfenis van de mensheid. Het gewicht van het verleden is zo zwaar en geweldig, als de Himalaya, en jij lijkt zo'n klein mensje, bang om er tegenin te gaan. Je kunt verpletterd worden.

In mijn jeugd hield ik ervan dat mijn haar heel lang was. Mijn vader had een winkel aan huis. En ik ging gewoonlijk naar buiten en binnen via zijn winkel. Hij voelde zich dan in verlegenheid gebracht want de mensen vroegen hem, "Wiens dochter is dit?"

Zo'n lang haar is in India slechts aan meisjes toegestaan, en natuurlijk voelde hij zich in verlegenheid gebracht en boos dat ik iedere dag voor enige moeilijkheden zorgde. Tenslotte werd hij zo boos dat hij zijn schaar pakte, me vastpakte en mijn haar afknipte.

Ik zei, "Je kunt mijn haar afknippen maar onthoud wel, ik laat het er niet bij zitten."

Hij zei, "Wat bedoel je?"

Ik zei, "Je zult het morgen zien."

En ik ging naar de andere kant van de weg, waar alle kapperszaken waren. Ik had een vriend, een oude opiumverslaafde. Ik hield van de man, want soms sneed hij iemands halve snor weg en zei, "Wacht, ik moet ergens heen." En dan was hij urenlang weg, en de man zat gevangen want hij kon niet weggaan met een halve snor. Soms vroegen mensen hem om te scheren en dan ging hij hun hoofden kaal scheren. En tegen de tijd dat ze het door hadden, had hij al een stuk gedaan – nu was er geen mogelijkheid meer het te voorkomen. En hij was zo'n aardige man; hij zei dan, "Er is geen reden om je zorgen te maken – als je het niet mooi vindt, betaal me dan maar niet."

Ik zat vaak in zijn kleine salon om met hem te discussiëren, want het was een vreugde. Hij kwam met werkelijk originele ideeën. Op een dag zei hij me, "Als al de opiumverslaafden van India georganiseerd zijn, dan kunnen we het hele land overnemen." Ik zei, "Het idee is erg goed."

Hij zei, "Maar jij zal moeten helpen, want deze opiumverslaafden luisteren naar niemand."

Ik zei, "Ik zal eerst contact opnemen met al de opiumverslaafden uit deze stad. Laat ons een kleine organisatie hier creëren. Als deze er in slaagt het gemeente bestuur over te nemen..."

Dus ik ging naar hem, want hij was de enige man die dit kon doen. In India wordt het hoofd van een kind compleet geschoren als zijn vader gestorven is. Dus ik zei hem, "Ik ben dit lange haar moe. Je scheert gewoon mijn hoofd kaal."

Een ogenblik lang aarzelde hij. Hij zei, "Je vader zal erg boos zijn, dat zeg ik je!"

Ik zei, "Maak jij je maar geen zorgen. Het is mijn verantwoordelijkheid. En jij bent de enige man met lef; geen andere kapper zou mijn haar afsnijden."

Dus hij zei oké. Hij haalde al mijn haar eraf en ik ging de winkel van mijn vader binnen. Kijkend naar mij, vroegen de klanten onmiddellijk, "Wat is er met deze arme jongen? Is zijn vader gestorven?"

Nu was het zelfs nog pijnlijker voor hem om toe te geven, "Ik ben de vader."

Hij kwam naar me in het huis en zei, "Dit gaat te ver."

Ik zei, "Ik heb je gewaarschuwd. Wanneer ik iets doe, dan doe ik het totaal. Vanaf nu als jij me in iets belemmert, onthoudt, ik kan tot het andere uiterste gaan."

Mensen uit de buurt kwamen om te informeren... en als ze mijn vader zagen zeiden ze, "Wat is er aan de hand? Je leeft nog? En ik heb met mijn eigen ogen gezien dat je zoon compleet geschoren is."

Op mijn school, mijn onderwijzers, mijn schoolhoofd, ziende dat mijn vader gestorven moest zijn waren erg meelevend. Ze zeiden me, "We gaan naar je ouderlijk huis om onze droefheid en medeleven te betuigen. Je vader was een goed mens."

Ik liet hen gaan, en toen ze mijn vader daar zagen zitten waren ze in zo'n vreemde situatie – wat nu? Want er was niets gebeurd.

En mijn vader vroeg, "Waarom ben je gekomen? Er moet een reden voor zijn."

Ze zeiden, 'Er was... maar je zoon is zo vreemd dat toen we tegen hem zeiden, 'Hij was een goed mens' hij ons niet eens zei dat je nog leefde.'" Dat was de laatste keer dat hij mij in iets belemmerde.

Hij wist nu heel zeker dat het gevaarlijk zal zijn.

Spontaniteit betekent dat jij in het moment handelt -- niet dat je reageert, maar handelt. Dat is het verschil tussen deze twee woorden. Als je reageert komt het van je opgeslagen kennis van het verleden, ervaring. Maar als je antwoordt, is het zuiver een daad vanuit je huidige bewustzijn – niet van de herinnering. Dit zijn twee verschillende bronnen binnenin je. Herinnering is comfortabel, want iedereen zal appreciëren dat jij het juiste ding doet want zij hebben ook dezelfde herinnering. Maar als jij vanuit jezelf iets doet, dan neem je een risico. Het zal misschien niet gepast zijn.

Hoogstwaarschijnlijk zal het niet passen met de structuur die rondom jou heen is gecreëerd. Vandaar dat er angst ontstaat. Maar ik zou tegen je willen zeggen, dat het beter is om wat angst te door te maken dan een slaaf te blijven van hen die geen idee hadden in wat voor situatie jij nog zult zijn. Ze hebben je vaststaande ideeën gegeven, antwoorden op vragen en ze weten niet in welke vorm de vraag gaat opkomen in jouw leven.

Vijfduizend jaar geleden werd de Rig Veda geschreven en Hindoes volgen nog steeds de structuur. Het is niet langer relevant. Maar dezelfde situatie doet zich overal voor. Mohammed stond de Mohammedanen toe vier vrouwen te hebben. Het was perfect juist op dat moment want in Arabië was de verhouding precies een man op vier vrouwen, want mannen werden voortdurend gedood. Ze waren voortdurend aan het vechten; oorlog was hun leven. Ze zouden de vrouw verkrachten, maar ze zouden haar niet doden. Dat was niet volgens hun cultuur om een vrouw te doden. Dus er waren vier keer meer vrouwen dan mannen en natuurlijk zorgde dat voor een moeilijke situatie. Als drie vrouwen ongetrouwd bleven, zou er heel veel prostitutie komen, corruptie van all kanten. Om die situatie te vermijden, suggereerde Mohammed dat elke man vier vrouwen zou trouwen. Het was perfect juist in Saoedi Arabië veertienhonderd jaar geleden, maar ze doen hetzelfde in India zelfs nog steeds vandaag.

Nu wil India minder mensen hebben. Het is reeds over de limiet heen: het is nog nooit in de hele geschiedenis zo overbevolkt geweest. In 1947, toen India onafhankelijk werd, was er een bevolking van vierhonderd miljoen, en slechts in veertig jaar is de bevolking opgelopen tot negenhonderd miljoen. Bij het einde van deze eeuw zal het voorbij een miljard zijn. Voor de eerste keer zal India een grotere bevolking hebben dan China. Maar Mohammedanen houden vol dat het hun religie is en de regering kan zich niet met hun religie bemoeien.

Het is moeilijk, want in India is de verhouding tussen mannen en vrouwen bijna gelijk. Ze gaan door vrouwen die niet Mohammedaans zijn te verkrachten; en als een vrouw eenmaal, verkracht of niet, in een Mohammedaans huis verbleef -- volgen de Hindoes een andere traditie van vijfduizend jaar geleden -- ze is gevallen, ze is niet langer aanvaardbaar. Noch haar ouders zullen haar in huis nemen noch haar eigen echtgenoot. Ze moet Mohammedaanse worden of zelfmoord plegen.

En als de Mohammedanen doorgaan met vier vrouwen te trouwen, produceren zij natuurlijk vier keer meer mensen dan de Hindoes. Spoedig zal dit land meer Mohammedanen hebben dan Hindoes. Je zult verbaasd zijn te weten dat India de grootste Mohammedaanse bevolking van de wereld heeft. Er zijn Mohammedaanse landen -- Egypte, Irak, Iran, Afghanistan, Pakistan -- maar geen land heeft een groter Mohammedaanse bevolking dan India. En de reden is eenvoudig, want in die landen zijn alleen Mohammedanen en de verhouding van mannen en vrouwen is gelijk. Het is erg moeilijk om in een Mohammedaans land vier vrouwen te vinden. Wat zal er met de drie andere mannen gebeuren wiens vrouw je hebt genomen? Dus het is alleen in India waar ze een goede weide om zich heen hebben om meer en meer vrouwen en meer en meer kinderen te krijgen.

Om de situatie te beantwoorden waar je voor staat heb je intelligentie nodig, geen geheugen; bewustzijn is nodig, niet je erfenis uit het verleden. Dus zelfs als het angst creëert, wat natuurlijk is, besluit om spontaan te zijn ondanks al de angsten. Spoedig zullen die angsten verdwijnen.

Het is enkel een kwestie van steeds meer spontaan te gaan handelen, en dan zul je zien dat je individualiteit meer geïntegreerd raakt, meer hecht, losser van al de ketenen die het verleden om je heen heeft gelegd. De vrees zal verdwijnen, maar het vraagt een beetje tijd. Als je naar de angst luistert zul je nooit in staat zijn je waardigheid als een individu te winnen.

Zelfs bomen hebben hun individualiteit. Elk dier heeft zijn eigen individualiteit. Het is eenvoudig beschamend dat de mens zijn individualiteit heeft verloren. Dus ondanks al je angsten, neem het risico. Wees moedig en handel volgens je eigen bewustzijn. En spoedig zul je zien dat altijd wanneer je spontaan handelt je het juiste doet, want je beantwoordt de situatie direct.

Maar je vraagt, "Geen structuur hebben voelt aan als een dood." Dat kan geen kwaad. Sterf! Je leven is niet meer waardevol. Beter dan een gevangene van al de doden te zijn is het spontaan te sterven. Tenminste zul je de waardigheid hebben om te zeggen, "Nu ben ik tenminste vrij van het hele verleden en al de gevangenissen van religie, natie, ras, kleur."

Dan vraag je, "Hoe kan ik deze vrees omzetten in een loslaten?" Begrijp je het? "Hoe" betekent opnieuw je geheugen invullen met een nieuwe structuur. Maar geen structuur kan spontaan zijn. Je kunt niet weten wat er het volgende moment gaat gebeuren. Je kunt niet weten wat morgen je zal



gaan brengen. Dus welke structuur je ook maakt, welk huiswerk je ook doet, het is irrelevant voor de situatie.

Ik heb nooit enig huiswerk gemaakt. Op mijn school, colleges, universiteiten, heb ik het absoluut duidelijk gemaakt aan alle leraren en professoren, "Vraag van mij nooit om enig huiswerk."

En ze zeiden, "Maar dit is vreemd, niemand heeft ooit zoiets gezegd."

Ik zei, "Het interesseert mij niet of iemand wel of niet ooit zoiets heeft gezegd." Een ding is zeker: je kunt me antwoorden, je kunt me vragen stellen, je kunt alles doen wat je wilt – ik zal spontaan zijn, ik zal niet voorbereid zijn."

Huiswerk is voorbereiding; je hebt alles al voorbereid. Voor mijn laatste postuniversitaire examen, waren de professoren die erg veel van mij hielden zo bang, omdat ik niets voorbereidde voor het examen. Ik las nog steeds alles wat ik wilde in de bibliotheek. Het had geen betrekking op het examen. Ik stelde vragen in de klassen en een professor moest tegen mij zeggen, "Nu is er slechts een maand over en je moet niet met zulke vragen komen die geen relevantie voor het examen hebben."

Ik zei, "Ik ben niet hier om me zorgen te maken om een examen dat een maand later gaat plaats vinden. Mijn interesse gaat uit naar dit moment, en dit is mijn vraag."

Een van mijn professoren was zo bezorgd dat hij me een van de vragenlijsten gaf, zeggend, "Ik heb dit gemaakt zodat je tenminste voorbereid bent op deze vijf vragen. Ze zullen worden gevraagd want ik ben degene die ze samenstelde.

Zonder te lezen, gooide ik hem weg en ik zei, "Je zou me niet op deze manier moeten beledigen. Ik wens het leven onvoorbereid te leven. Of ik zak of slaag maakt niet uit."

Hij kwam gewoonlijk naar mijn pension net vijftien minuten voordat het examen zou beginnen.

Iedereen was naar de examenhal gegaan. Hij nam me mee in zijn auto en zei me, "Tenzij je de hal binnengaat heb ik geen rust. Ik ben altijd bang dat je misschien slaapt, of over dingen aan het discussiëren bent die niets met het examen te maken hebben, of dingen aan het lezen bent." En hij zei dan tegen de toezichthouder van het examen, "Laat hem niet eerder dan na drie uur gaan."

Ik beantwoordde die vragen meestal binnen een uur of anderhalf uur. De toezichthouder zei dan, "Het spijt me maar ik heb je professor beloofd dat ik je niet zal laten gaan."

Ik zei, "Het is aan u. Als u me niet toestaat om weg te gaan...heeft hij gezegd dat ik hier zelfs niet kan slapen?"

Hij zei, "Hij heeft niets over slapen gezegd."

Ik zei, "Dat is goed zo. U neemt dit papier; ik ben ermee klaar. En laat me nu anderhalf uur rusten."

Toen mijn professor het te weten kwam, zei hij, "Het is gewoon onmogelijk om voor jou iets te regelen. Ik verhinderde dat je weg zou kunnen gaan, maar je kreeg het toch klaar weg te gaan! En hoe kun je deze vijf vragen beantwoorden binnen drie uur? Anderen konden slechts vier vragen beantwoorden: sommigen hebben er slechts drie beantwoord."

Ik zei, "Zij zijn mensen die zich hebben voorbereid. Ze hebben zoveel voorbereid dat ze de examinerator willen imponeren met hoeveel ze geleerd hebben. Ik ben absoluut niet geïnformeerd. Soms schrijf ik gewoon een zin als antwoord en soms stel ik een andere vraag omdat ik het geen juiste vraag vind. Maar ik ben absoluut vrij. Ik ben niet voorbereid."

Een professor had de vraag gesteld, "Kun je de Indiase filosofie definiëren?" En ik antwoordde hem eenvoudig dat "Er is niet zoiets als een Indiase filosofie dus de vraag om haar te definiëren doet zich niet voor. Er is een Westerse filosofie want het woord filosofie zelf betekent een zoeken naar kennis, een zoeken naar wijsheid, een liefde voor wijsheid." In India hebben we geen enkele woord dat als filosofie vertaald kan worden....

Het Indiase woord is darshan en haar benadering is totaal verschillend. Het betekent een onderzoekingsstocht om de waarheid te zien. Darshan betekent het zien. Het is geen kwestie van denken. Een blind mens kan over licht denken en een groot filosoof zijn, kan grote hypothesen over licht voorleggen. In India heeft nooit zoiets als filosofie bestaan. Wat bestond was het zien. We willen het licht zien, we willen er niet over filosoferen. Bij toeval werd dit papier naar een zeer excentrieke gepensioneerde professor gezonden, Dr. Ranade van Allahabad.

Oorspronkelijk kwam hij uit Poona. En hij gaf me negenennegentig van de honderd, met een notitie voor de rector magnificus waarop stond, "Ik heb altijd al gewild dat iemand spontaan zou antwoorden, en ik wenste altijd dat iemand zo scherp mogelijk zou antwoorden." Hij had nog nooit in zijn leven iemand de hoogste graad gegeven. Bij hem was zelfs gewoon slagen al een moeilijk iets. Maar hij schreef de notitie en hij schreef ook, "Wat ik schrijf moet je aan de student laten zien. Ik hield van zijn antwoorden en ik hield van de manier waarop hij me bewust maakte dat Westerse filosofie een bepaald iets is en waar in India geen equivalent van is."

Hij heeft boeken over Indiase filosofie geschreven en hij zei in zijn briefje, 'Ik ben nu te oud om het te veranderen, maar jouw punt is absoluut waar. We hebben niet iets wat lijkt op dat wat er in het Westen plaatsvond.'

Het is vanwege dit verschil dat de Westerse filosofie nooit tot meditatie is gekomen. Het was altijd contemplatie. En de Indiase tegenhanger heeft zich nooit druk gemaakt om denken, contemplatie, concentratie; haar hele interesse gaat naar meditatie. In feite zijn het twee zulke verschillende richtingen dat een enkel woord niet in staat is beiden te beschrijven.

Mijn professor was verbaasd. Hij zei, "Ik dacht echt dat je zou zakken, je was zo onvoorbereid."

Ik zei, "Jouw hele idee is voorbereiding en mijn hele idee is om eenvoudig spontaan te zijn. "Ik kreeg de gouden medaille, was de beste van de hele universiteit, en iedereen was geschokt. En toen ik uit het auditorium kwam gooide ik die gouden medaille in de bron. Een professor stond naast me. Hij zei, "Wat doe je nu?"

Ik zei, "Ik heb niets met goud, en ik wens niet te worden geapprecieerd als de beste van de hele universiteit. Ik zou het fijn vinden als iemand apprecieerde dat spontaniteit zijn eigen schoonheid, frisheid, heeft. Of het faalt of succes heeft is irrelevant.

Je zou niet moeten vragen, "Hoe kan ik deze angst omzetten in een loslaten?" Want wat ik ook tegen je zeg zal opnieuw jouw structuur zijn.

Gewoon eenvoudig zijn. Wanneer je in een situatie bent, handel!

Zet de angst opzij en verheug je in het spontane antwoord. Het is slechts een kwestie van een paar keer en je zult merken dat je angst verdwenen is. Want het spontane antwoord geeft je zo'n vreugde, zo'n opening van het hart, zo'n frisheid... alsof je net een douche genomen hebt. Maar vraag niet om enige strategie – "Hoe spontaan te zijn" – want het hoe betekent eenvoudig een structuur.

Wees gewoon spontaan. Vraag niet hoe.

Probeer het. Zonder weten, onschuldig, reageer je op de situatie en je zult er de grote ervaring van loslaten door leren. En je zult je verheugen omdat je de vrijheid van allerlei soorten angsten hebt bereikt.

In mijn jeugd had ik een vriend wiens vader een magiër was. Ze hadden een erg goede zaak – de zaak was dat zij een paar slangen hadden. Door vaak bij hen in huis te zijn, leerde ik langzaam dat zevenennegentig procent van de slangen geen gif hebben. Slechts drie procent van de slangen hebben vergif, en alleen een procent, de cobra, is erg gevaarlijk. Als de cobra je eenmaal bijt, is het erg moeilijk om je te redden. De dood is bijna zeker. Maar de slangen zien er allemaal hetzelfde uit. De vader had gewoon niet giftige slangen, en hij stuurde zijn zoon – die mijn vriend was, en ik vergezelde hem heel vaak – naar iemands huis. Daar lieten we dan twee of drie slangen in de buurt los, en dan zou de vader komen met zijn speciale muziekinstrument die voor de slangen werd gebruikt.

Hij kondigde dan aan, "Als iemand slangen in zijn huis heeft, ik kan ze vangen." Als hij op zijn instrument begon te spelen, begonnen de slangen die we rondom het huis hadden gelaten, te komen en voor die service moest de huiseigenaar betalen. Hij zei dan, "Het is erg goed van U -- U moet nog eens terug komen, want we waren ons niet bewust dat er slangen in onze tuin waren."

Wetend dat er slangen zijn die geen gif hebben, ging ik mijn klaslokaal binnen met een slang in mijn zak. Ik liet hem dan op de tafel van de onderwijzer los, en hij ging dan op zijn stoel staan en riep, "Red me!" De andere leerlingen liepen weg... wie anders dan ik zal hem redden? En ik zei hem dan, "Ik zal je redden, maar onthoud dat ik je leven heb gered. Je moet niet meer onaardig tegen me zijn. Beloofd?" En met die slang op zijn tafel, had je elke belofte kunnen loskrijgen.

Ten slotte werd het tegen het schoolhoofd bericht dat er een vreemd iets gaande was. Maar de directeur is net hetzelfde als ieder ander. Toen hij me riep, ging ik daarheen met twee slangen. En ik liet ze op zijn tafel los, en hij stond op zijn stoel, en iedereen van de school keek mee door de ramen – wat gebeurt daar? Ik zei, “Wel, is er iets wat U tegen me wilt zeggen?”

Hij zei, “Nee. Breng alleen deze dingen niet in mijn kantoor!”

Ik zei, “Ik ben niet uit mezelf gekomen, U heeft me geroepen. Nu kan ik niet gaan zonder dat u belooft dat U niet onaardig tegen me zult zijn.”

Hij zei, “Dit is vreemd... maar ik belooft het, ik zal niet onaardig tegen je zijn.”

Ik zei, “Dat is Oké; dan kan ik de slangen overtuigen.”

Mensen hebben met zo'n angst geleefd. Angst schijnt altijd om hen heen te zijn – alles kan angst veroorzaken. En als de man een beetje spontaan was geweest, had hij kunnen zien dat als ik die slangen kan hanteren, dat er natuurlijk een bepaalde truc moest zijn en dat er geen reden was voor angst. Maar het woord slang alleen al is genoeg om al de angsten van een eeuwenlange mensheid te veroorzaken, die je binnenin je draagt.

Tegen mijn vader werd gezegd, “Nu is je zoon steeds gevaarlijker aan het worden.” Mijn vader zei, “Ik heb hem beloofd, net zoals jullie hebben beloofd, me er niet in te mengen. Anders gaat hij straks die slangen hier in huis brengen!”

Wat zijn je angsten? Wat kun je verliezen? Het enige ding dat je kunt verliezen is je leven. En dat behoort jou niet toe, dat behoort bij het universum. Op een dag zul je het gaan verliezen, dus wat maakt het uit? In een week zijn slechts zeven dagen. Of je verliest je leven op Maandag of op Dinsdag... dus het is slechts een kwestie van zeven dagen. Maar ik heb nooit voor een enkel moment gedacht dat ik iets te verliezen had. Ik heb niets om te verliezen.

Dat heeft me een enorme vrijheid gegeven om spontaan te handelen, om zonder enige vrees te handelen, om te zeggen wat ik wens te zeggen – om tegen al de regeringen van de wereld te zijn, om tegen al de religies van de wereld te zijn. En ik denk niet dat er zelfs maar een schaduw van angst in mijn hart opkomt.

Integendeel, hoe meer ik deze idioten kan raken des te meer ik me verheug, want volgens mij zijn zij criminelen. Volgens mij zijn zij de grootste calamiteiten die de mensheid heeft getroffen. Er is niets van deze mensen te vrezen. Er is niets om bang voor te zijn in de geesten die in hun graf liggen. Maar iedereen is vanaf het begin geïnjecteerd met angst, zodat hun hele bloed vol angst wordt. Deze bevreesdheid helpt al die criminelen om jou te domineren, je te vernietigen, je niet je leven van liefde en gelukzaligheid te laten leven.

Wat mijn sannyasins betreft zou vrees in het geheel geen deel van hun wezen moeten zijn. De vrees bestaat in de donkere hoeken van je wezen – breng meer licht. Breng meer bewustzijn, breng meer alertheid, en de vrees zal verdwijnen.

Een vrouwelijke gezondheidsinspecteur, ontbiedt, na de sanitaire toestanden in Boccala's Bakkerij te hebben nagekeken, de eigenaar.

“Luister, “klaagt ze. “Een van de bakkers daar gooit het deeg tegen zijn blote borst om het te pletten voor pizza's!”

“Dat uh is nog niet zo erg,” zegt Boccala. “Je zou -uh gisteren hier hebben moeten zijn toen hij uh donuts maakte!”

Het pasgetrouwde Griekse paar is in een diepe omhelzing. Terwijl hij haar kust en liefkoost, fluistert hij, “Mijn lieveling, nu ga ik het ergens in doen waar nog niemand anders het ooit deed!”

Met een angstige stem roept ze, nee, nee! In mijn oren? Nooit!”

Wat is er om bang voor te zijn? Er is alles om te lachen en niets om te vrezen. Lachen moet ons zwaard zijn om al die hoofden eraf te hakken die de mensheid eeuwenlang hebben gekweld.

Oké, Maneesha?

*Ja, Geliefde Meester.*